

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

อานิสงส์แห่งการสงเคราะห์โลก

(กราบนำอมถวายปัจจัยแด่องค์หลวงตา จากศรัทธาประชาชนทั่วสารทิศ จำนวนเงิน ๓๕๔,๒๑๐ บาท นาง...และครอบครัวถวายร่วมเครื่องมือแพทย์จำนวน ๒ แสนบาท ร่วมน้ำท่วมจำนวน ๑ แสนบาท ถวายแด่องค์หลวงตาจำนวน ๖ แสนบาท ทองคำ ๑๐ บาท รวมเป็นยอดปัจจัยที่นำอมถวายในวันนี้ทั้งสิ้นจำนวนเงิน ๑,๒๕๔,๒๑๐ บาท) นี่ก็อานิสงส์แห่งการสงเคราะห์โลก ที่ไหลเข้ามาเนี่ยะ จตุปัจจัยไทยทานมาจากทั่วสารทิศไหลเข้ามาเนี่ยะ นี่แตกกระจายออกทั่วประเทศไทย ก็พอดีกัน ทางนั้นไหลมาทั่วสารทิศมารวมที่วัดป่าบ้านตาด ทางวัดป่าบ้านตาดกระจายออกทั่วประเทศไทยทุกภาค วัดนี้ออกช่วยหมดทุกภาคเลย

ไม่มีภาคไหนที่วัดนี้ไม่ได้ช่วย นับแต่ภาคใต้สุดยอดมาเข้ากรุงเทพ ภาคตะวันออก ภาคอีสาน ภาคเหนือ ไหลรวมเข้าจุดกลางกรุงเทพจำนวนไม่ใช้น้อยๆ นี่ก็คืออานิสงส์แห่งการเสียสละ เสียสละออกไปเท่าไรไหลเข้ามาเรื่อยๆ เพราะเราพูดแล้วอย่างชัดเจนไม่มีสอง ถ้างได้ล้มคำไหนลงไปด้วยความจริงใจแล้วเด็ดขาดไปเลย บอกว่าเราไม่เอาอะไรในโลก บอกตรงๆ เราสละหมด ได้มาเท่าไรๆ ออกเท่านั้นๆ เราไม่เอาอะไร นี่ก็คงอานิสงส์อันนี้ละที่เสียสละ เรียกว่าหมดตัวเลย ที่นี้มันก็ไหลเข้ามาอย่างนี้ เพราะเราไม่เอา เราพอทุกอย่างแล้ว นี่ละธรรมพอย่างนี้ ท่านทั้งหลายฟังเอา

กิเลสนี้ไม่พอ ได้เท่าไรยิ่งกลืนยิ่งกินยิ่งรียิ่งไถทุกเล่ห์ทุกเหลี่ยมหลายสันพันคมไม่มีอะไรเกินกิเลส ด้วยตัณหาๆ คือความหิวโหยตลอดเวลา ท่านเรียกว่าตัณหา ความหิวโหยไม่มีวันอิ่มพอ หิวโหยตลอดเวลา ส่วนธรรมนี้อิ่มเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงอิ่มเต็มที่ เรียกว่าพอแล้วนิพพานเที่ยง นั่นละจุดนั้น พอถึงจุดนั้นแล้วอิ่มเต็มที่ อิ่มอย่างเลิศเลอไม่มีอะไรเสมอเหมือนความอิ่มในธรรมทั้งหลาย ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันเรียบริ้อยแล้วเรียกว่าอิ่มเต็มที่อย่างเลิศเลอ ปล่อยหมดโดยประการทั้งปวง สามโลกธาตุปล่อยโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเลยที่จะยังเหลืออยู่ เหลือแต่ความพอแล้วอย่างเลิศเลอ ภายในใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน นี่ละธรรมพอย่างนี้ ท่านทั้งหลายจำเอานะ

เทียบกันแล้วกิเลสไม่มีพอ ได้เท่าไรเอาเป็นเอาตาย คนมีคนจน ความทุกข์คนมีทุกข์มากยิ่งขึ้นกว่าคนจน มีเท่าไรยิ่งตืดยิ่งดินไม่หยุดไม่ถอย เอาให้เป็นให้ตายได้จริงๆ คนจนหาเข้ากินค่าเขาก็พออยู่พอกินพอเป็นพอไป ไม่ตืดไม่ดินเหมือนคนที่สำคัญตนว่ามั่งมีศรีสุข แล้วโลกก็ส่งเสริมด้วยว่าเขามั่งเขามีแล้วยิ่งไปใหญ่เลย นี่ตายไม่มีป่าช้า คนประเภทนี้ ตายด้วยอำนาจของกิเลส กินไม่มีวันอิ่มพอไม่มีป่าช้า ตายได้ทุกแห่งทุก

หน ขอให้ได้อย่างใจๆ ตายที่ไหนตายได้ ไม่ได้เสียดายชีวิตยิ่งกว่าความอยากความ
ทะเยอทะยาน พวกกันจำเอานะ

มันพาโลกให้จมอยู่ทุกวันนี้คือธรรมชาติอันนี้ ถ้าธรรมแล้วอิมไปโดยลำดับลำดับ
จนกระทั่งถึงขั้นอิมพอ เรียกว่าพออย่างเลิศเลอเสียด้วย อย่างพระพุทธเจ้าพระอรหันต์
ท่าน ท่านพออย่างเลิศเลอ จะเอาอะไรไปเพิ่มเติมอีกไม่เลิศเลอเหมือนธรรมในใจของ
ท่าน ธรรมในใจของท่านพออย่างเลิศเลอ สิ่งทั้งหลายที่จะมาส่งเสริมเพิ่มเติมไม่มีอะไร
เลิศเลอยิ่งกว่านั้น เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านั้นจึงตกลอกหมดเลย เข้าไม่ถึงๆ ท่านว่าโลก
ธรรม ๘ เหมือนน้ำตกลงบนใบบัว ท่านแสดงไว้ในธรรมว่า กิเลสปฏิกิเลส เปือกตมคือ
กิเลส ติฏฐติ ย่อมตั้งอยู่ จิตเต ในจิตของพระอรหันต์ น จิร ติฏฐติ ย่อมไม่ตั้งอยู่ได้
นาน ย่อมกลิ้งตกไป น้ำตกลงบนใบบัวฉันใด สังขารปรุงร่วน สมนุตินี้เรียกว่ากิเลส
เฉยๆ ธรรมชาติแท้ไม่มีกิเลส เป็นสังขารปรุงร่วนออกมาที่นั่นตกลบไปพร้อม ตกไป
พร้อมๆ

น้ำตกลงบนใบบัวย่อมกลิ้งตกไปฉันใด กิเลสคือความคิดปรุงตามสมมุตินิยม
แป้นขึ้นในจิตพระอรหันต์ ตกไปพร้อมๆ กันฉันนั้นเหมือนกัน เพราะฉะนั้นท่านจึงหา
ทุกข์ไม่ได้ ท่านผู้นี้เป็นท่านผู้พอ พระพุทธเจ้าทั้งหลาย พระสงฆ์สาวกทั้งหลายพอ ไม่
เอาอะไรอีกแล้ว พอ เราตัวเท่าหนูนี้จะว่าเป็นอะไรก็ตามเถอะ แต่เราก็พออย่างเดียวกัน
เราไม่เอาอะไรแล้วในโลกนี้ ถึงจะดีจะดีนั้นก็เพื่อโลกเพื่อสงสารด้วยความเมตตาแล้ว
ไปที่ไหนให้ตลอดๆ ที่จะไปกานี้ไม่เห็นมีอะไรในจิตใจ แต่ที่แบออกตลอดเป็นอยู่ด้วย
เมตตา เปิดโล่งตลอดเวลา มีแต่จะให้ๆ ทำเดียว

นี่ละธรรมกับกิเลสมันต่างกัน กิเลสหิวโหยไม่มีวันอิมพอ คนจึงทุกข์มาก เรื่อง
สมบัติเงินทองข้าวของจะมาพอกพูนความอยากความทะเยอทะยาน เหมือนไฟเชื้อไฟ
เข้าสู่ไฟ ไฟเชื้อเข้าเท่าไรเปลวมันจรดเมฆเปลวไฟ นี่ละกิเลส ไฟเข้าไปเท่าไรหมด กิเลส
เผาหมดๆ ไม่มีเหลือ ท่านจึงว่ากิเลสตัณหาไม่มีความพอ หิวโหยตลอดเวลา ถ้าธรรม
แล้วอิมพอ พอหมด นี่เราพูดให้ท่านทั้งหลายฟังเพราะเราจวนจะตายแล้ว เปิดออก
เรื่อยๆ ทีเดียว เปิดออกตามเหตุการณ์หรือตามกาลตามเวลาที่ควรจะเปิด บอกว่าเรา
พอแล้วทุกอย่าง เราไม่เอาอะไรเลยในโลกทั้งสามนี้ ปล่อยโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ

ขั้นนี้ก็เพียงรับผิดชอบเฉยๆ จะไปรักไปสงวนมันเหมือนแต่ก่อนไม่มี
รับผิดชอบกันไป จิตอยู่ในท่ามกลางของขั้นนี้ ขั้นนี้เป็นเครื่องมือสำหรับใช้ พอหมด
สภาพแล้วก็บ๊วทิ้งทีเดียวไปเลย นั่นละธรรม ปฏิบัติให้พอกับใจแล้วปล่อยโดยสิ้นเชิง
ทุกข์ทั้งหมดโดยสิ้นเชิง ทุกข์ในวาระสุดท้ายที่เกี่ยวกับเรื่องขั้นนี้ ก็คือลมหายใจขาดปี่
ดับพร้อมไปเลย แต่ที่จะให้ทุกข์ทางใจท่านไม่เคยมีแหละ นับตั้งแต่วันท่านตรัสรู้แล้ว

หากเป็นทุกข์นั้นเจ็บนี้ก็เพียงรับทราบเฉยๆ เพราะใจเป็นเจ้าของ รับทราบเพียงเท่านั้น ที่จะให้ซึมซาบจิตใจท่านไม่มี พออันนี้ขาดสะบั้นลงไป ลมหายใจสั้นปั๊บ ระหว่างวิมุตติ กับสมมุติขาดกันทันทีทันใดในเวลานั้น พวกนั้นจำเอา

การปฏิบัติการสร้างความดีงามจะมาลงในจุดนี้ ไม่ไปจุดไหน เมื่อสร้าง พอแล้วๆ ขาดสะบั้นจากกันเลย วัฏวนที่เต็มไปด้วยกองทุกข์ กับวิวิฏฐะความสิ้นทุกข์ โดยประการทั้งปวงนี่จะเป็นคนละฝั่งทันทีทันใดเลย ไม่ต้องไปถามใคร ขอให้เป็นอย่างที่ จิต พระอรหันต์ท่านไม่เคยไปทูลถามพระพุทธเจ้า ว่าข้าพระองค์สำเร็จแล้วยัง ไม่มี องค์ไหนก็องค์นั้นเลย พอผางขึ้นนี้ สนุกทูลจิโก ความรู้ผลของงานของตัวเองที่บำเพ็ญ มาครั้งสุดท้าย เรียกว่าพอเต็มที่แล้ว ท่านตัดสินใจในตัวเอง ผางหมดเลย

เราจวนจะตายเท่าไร แทนที่จะเป็นห่วงเป็นใยในสังขารร่างกายตนเอง กลัวเป็น กลัวตายเหมือนโลกทั้งหลายกลัวกันเราไม่มี ทั้งกลัวทั้งกล้าต่อเรื่องความตายไม่มี เรียน จบ จบหมดโดยสิ้นเชิง ความตายกับความเป็นอยู่มีน้ำหนักเท่ากัน ตายเมื่อไรได้ อยู่ก็ อยู่ไปอย่างนั้นแหละ ที่ยกให้ความเป็นอยู่มีน้ำหนักมากกว่าก็คือว่า เมื่อมีชีวิตอยู่ได้ทำ ประโยชน์ให้โลกดังที่ตะเกียกตะกายอยู่เวลานี้ นี่ทำประโยชน์ให้โลก เราจึงให้ความสำคัญ เป็นอยู่มีน้ำหนักมากกว่าความตายไป เพื่อได้ทำประโยชน์ให้โลก ถ้าลำพังองค์ท่านเอง ตัวท่านเองแล้วเท่านั้น ความเป็นกับความตายมีน้ำหนักเท่ากัน ไม่มีอะไรมีน้ำหนักยิ่ง กว่ากัน มีน้ำหนักเท่ากัน ให้พากันเข้าใจเสีย

เมื่อหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว วาระสุดท้ายลมหายใจขาด ที่นี้ขาดละ ขาดโดย สิ้นเชิง อะไรที่เศษเดนของสมมุติได้แก่ธาตุแก่ขันธก็ขาดไปพร้อมกัน นี่เรียกว่าเศษเดน ของสมมุติ เพราะไม่ยึดถือก็เรียกว่าเศษเดนไป ถ้ายังยึดถืออยู่ ยังถือว่าเป็นทองทั้งแท่ง อยู่ นะ เอาไปเหยียบธรรมให้แหลกไปหมดนั่นละ

เมื่อเข้านี้ฉันจึงหันได้มากอยู่นะ แปลกๆ อยู่ คือเราปล่อย เมื่อเข้านี้ปล่อยตาม เรื่องมันเป็นยังไง ทำไมตอนค่ำมานี้ ฉันจึงหันได้อยู่แต่พอดตกตอนเย็นมาเพ็ญลงๆ ฉัน จึงหันมากน้อยไม่เห็นมีความหมายอะไรกับความเพ็ญตอนเย็น น่าจะมีอาหารไปหล่อ เลี้ยง ความเพ็ญนี้จะได้เบาบางลง พอดตกเย็นเข้ามาเพ็ญทุกวันๆ วันนี้ฉันมันไม่ฝัน ไม่ ฝัน เข้าปล่อยลองดูวันนี้ เพราะฉะนั้นถึงเอาหวมๆ ชัดจนหมู่เพื่อนออกไปหมดแล้ว จนตะวันจะบ้ายโมงยังไม่ถอย ลองดู มันก็อย่างนั้นแหละพอถึงตอนเย็นมันก็เพ็ญเท่า เดิม เหมือนว่าไอสารของอาหารนี้จะไปหล่อเลี้ยงไม่สมบูรณ์เหมือนแต่ก่อน คงเป็นไป ขนาดนั้นแหละ ไม่เช่นนั้นตอนค่ำตอนเย็นไปนี้ก็จะต้องมีกำลังวังชา นี้ไม่เห็นมี พอดตก เย็นมาเพ็ญๆ บางทีเดินไปโซซัดโซเซ เออ เป็นสภาพของมันเองอย่างนี้

วันนี้ทองคำเราได้เท่าไร วันหนึ่งๆ ได้ทุกวันๆ นี่ละที่พาพี่น้องทั้งหลาย ขวนขวายตั้งที่หามา นี้ เราพยายามกว้านทั่วประเทศไทยเพื่อเข้าสู่หัวใจของชาติไทยเรา ทั้งๆ ที่ไม่เอาอะไรไม่หวังอะไร แต่ความเมตตาอันนั้นมันครอบ จึงตะเกียกตะกายหามา เพื่อส่วนรวมๆ คิดดูตั้งแต่เราช่วยชาติบ้านเมืองมา ตั้งแต่วันประกาศก้องขึ้น ปี ๒๕๔๐ แหละเริ่มต้น ออกปฏิบัติหน้าที่ปี ๔๑ เพราะบ้านเมืองเรากำลังจะล่มจมต่อหน้าต่อตา ให้เห็นอยู่ด้วยกันทุกคน นั่นละประกาศก้องขึ้นมา เอา จะช่วย

มันเป็นยังไง เมืองไทยล่มจมลงไปนี้ใครทำให้ล่มจม ประเทศชาติบ้านเมืองคนอื่นเขามารบฆ่าฟันให้เมืองไทยเราล่มจมแหลกเหลวไปหมดก็ไม่ใช่ แล้วเป็นยังไงมันถึงล่มจมเมื่อไม่มีใครมาทำลายให้ล่มจม ก็คนไทยนั่นเองเป็นผู้ทำลาย การอยู่การกินใช้สอยไม่รู้จักประมาณ กินสุรุษสุรายกินไม่อิ่มไม่พอ กินไปๆ แต่หามาใส่มาเพิ่มไม่มี มีแต่กินไปๆ มันก็จมลงๆ มันจมได้อย่างนี้ละ ทีนี้ เอา ใครจะฟื้นก็ต้องฟื้นคนไทยเราเอง เราเป็นคนทำลายชาติของตัวเอง เราต้องฟื้นชาติของเราด้วยการเก็บหอมรอมริบ รู้จักเก็บรู้จักรักหา รู้จักประมาณ การเป็นอยู่ปวงวายให้มีขอบเขตมีเหตุมีผล อย่าเตลิดเปิดเปิง

เมืองไทยเรานี้เป็นนิสัยฟุ้งเฟ้อ เราเกิดอยู่ในท่ามกลางเมืองไทย ผิดหรือถูกท่านทั้งหลายฟังเอา อันนี้ก็เป็นการสอนเมืองไทยเราด้วยนะ เราสอนผิดหรือสอนถูกให้ท่านทั้งหลายพิจารณา เมืองไทยเรานี้เป็นเมืองฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมมาตั้งแต่เดิม ตั้งแต่ปู่ตา ยาย ที่พาอยู่พากินพาอ้อพาพาย ไม่ได้รับความทุกข์ยากลำบาก มาด้วยความสม่าเสมอ สงบร่มเย็นเรื่อยมา ทีนี้เหตุการณ์มันไม่เหมือนแต่ก่อน มีมากต่อมากกระทบกระเทือนกระทบกระเทือนตรงไหนทำให้สีกให้หรอ ให้แตกกระจัดกระจายไป

ทีนี้เราปรับตัวไม่ทัน การกินอยู่ปวงวายกินเหมือนแต่ก่อน แต่การขวนขวายรักษาปรับตัวเข้ากับเหตุการณ์อันนี้ไม่ปรับ มันก็เสียตรงนี้เมืองไทยเรา ให้พากันพิจารณานะ อย่าเห็นแก่อยู่แก่กินแก่ใช้สอยฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเหมือนที่เคยเป็นมา เหตุการณ์ทุกวันนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน ต้องปรับตัวให้ทันกัน มีความขยันหมั่นเพียร เก็บหอมรอมริบ อย่าสุรุษสุรายจะพอกัน จำเอานะ เอาละ เอาเท่านั้น

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*